

Gene bu sebepten bu gibilerin Köy Enstitüleri hakkındaki düşüncü, yargı ve değerlendirmeleri geçerli sayılamaz. Çünkü onlar yetiştikleri müesseseye tarafsız bir gözle bakamazlar, onu yükselmelerine basamak olan kutsal bir basamak olarak görmekten kendilerini alamazlar.

Kişioğlı hiçbir zaman tıpatıp istenen biçime sokulamıyor. Kaçınılmaz bir sonuçtur bu ve onun kendi temel özelliklerinden biridir. O kendine verilmek istenene ayrıca kendinden de birşeyler katar, böylece istenene hem benzeyen hemde değişik yönleri bulunan, bir bakıma beklenmeyen bir yeni mahsül çıkar ortaya. Köy Enstitüleri için böyle olmuştu; İmam-Hatipler için de böyle oluyor. Doğal görmek gerekir bunu.

Bugün sayıları binlerle ölçülen İmam-Hatip mezunları, Türk okur-yazar ve eğitim görmüşleri alayına küçümsenmeyecek yeni bir katkıdır. (4). Bir çoğu yüksek İslâm Enstitüleri, bir kısmını Lise bitirme ve üniversite yoluyla toplumu-

muzun daha üst katlarına doğru yükselen bu çocuklarımız hakkında hükme varmak için belli vakit erkendir. Ancak, erken demeyip gene de bir hükme varmak isteyenlerimiz önce onları anlamak, değerlendirmek zorundadırlar; yalnız bu değerlendirme, 4 bini bulan mezunun içinde çıkan 3-5 vaizin sözlerine yahut gazetelerde çıkan birkaç yazıya bakılarak yapılamaz; bilim yoluyla, geçer, güvenilir bilim usülleriyle yapılabilir. Bunu yapmadan ne söylesek ezber bir sanım, manasız, boş lakırdı olmaktan öteye gidemez.

(4) Köy Enstitüsü mezunları gibi İmam-Hatip mezunları da iki yönden kırgındırlar:

a) Damgalanmak

b) Üniversite kapılarının kendilerine kapalı tutulmasının verdiği eziklik..

Bunların da bir çaresine bakılmasını diler ve çok sürmeden bakılacağını umarız...

Hayata dönmeliyiz !

Ali Ulvi KURUCU

Cihana heybeti hâkim kitabımız varken,
Her âyetinde Hüdâ'nın hitabı çağlarken,
Hitâb-ı izzete isyanla mahvolup bittik,
Uzun zaman; o mukaddes cihâdi terk ettik...
Cihâdi emrediyorken her âyetiyle bize,
Bütün, ışık tutuyor nur sesiyle gâyemize
O, nurlu seste, ne mâna cihani çalkalanıyor!
Hayat bağışlayan «İSLÂM» pırl pırl yanıyor!
Şehâmet aşkı ruhlarında coşturan Kur'an,
Vazife istiyor, ihlaslı müslümanlardan...
Büyük hedeflere matûf vazifeler nerde?..
Şerefli günlere namzet, o gâyeler nerde?..
Büyük zaferleri teshir eden o hızı bizim,
Büyük ilerlemeler hep şîârımızdı bizim..
Neden, o şahlanışın vecdi sarmıyor arşı?..
Neden, bu milleti coşturmuyor cihad marşı?..
O, sinelerdeki kalbler, gönül değil, taş mı?
Damarlarındaki kan, yoksa, pıhtılaşmış mı?..
Düşünme yok, hareket yok, uyanma hamlesi yok,
Sağır ufukları, tekbirle çınlatan sesi yok!..
Çöküntü sesleri, her yerde hep duyulmakta,
Çapulcular, yetişen nesle, önder olmakta...
Çöküntü, hakka tapanlarca, en büyük zillet,
Tahammül edilemez küfre, müslüman millet!..
Yeter sürünmeler artık, hayâta dönmeliyiz.
Hayat bağışlayan «İSLÂM» la kurtulur gemimiz...